

25 pCt. og de Radikale et Minus af 25 pCt.

Jeg vil haabe, der ikke var nogen Radikale, der deltog i den Latter, der gik ud over Salen for et Øjeblik siden. Det er nemlig den rigtige Sammenstilling, Sammenligningen mellem Valget i 1918 og Valget nu i September. Og saa forekommer det mig, at man kan sige fra Venstres Side, at vi har en særdeles smuk Stilling.

Vort Land er jo nu blevet større. Jeg tror, det vilde være af stor Betydning, om vi nu ogsaa kunde være i Stand til at føre vor Politik efter lidt større Linier. Jeg skal ikke rette nogen Kritik mod enkelte Partier. Vi har vel alle en Rem af Huden. Det er vel altid saaledes i smaa Samfund, at der tidt kan komme noget smaaligt over det politiske Liv; men jeg synes, at der var Grund til at føre vor Politik efter lidt større Linier, naar vi nu staar overfor de meget store Opgaver, som vi skal løse i den kommende Tid.

Under al den Uro og Forvirring, der er i Landene efter Verdenskatastrofen, maa vi desværre sige, at ogsaa vort Land er ude i Brændingen, og tunge Skyer hænger fremdeles i Horisonten. Der er desværre stor Udsigt til en meget vanskelig og trist Vinter. Fra Udlandet hører vi Jammerraab fra Millioner af Struber, det er Sultedøden, der truer. I den Henseende har vi det jo godt; men der er alligevel saa uhyre meget, vi maa bøde paa. Der er saa meget, der er slaaet i Stykker under Krigen; særlig naar vi ser hen til de krigsførende Lande, trods det enhver Beskrivelse.

Naar man hører om al den Ulykke, vi daglig hører om gennem vore Blade, med hvilken Længsel maa vi da ikke se den Dag i Møde, da Nationernes Forbund har bragt en international Retstilstand til Stede? Det er rigtigt, at Nationernes Forbund endnu er en meget svag Institution; men med desto større Iver maa vi være med til at gaa i Brechen for, at denne Institution kan styrkes. Jeg tror, at vi alle kan være yderst glade ved det Samarbejde, der har fundet Sted og fremdeles vil finde Sted mellem de nordiske Lande. Jeg tror, det er af meget stor Betydning, om vi kan optræde i Føling med hinanden, naar Nationernes Forbund inden ret længe skal tage fat paa sit Arbejde. Man skulde dog tro, at Menneskeheden en Gang kan bringes til Fornuft. Jeg har læst en Afhandling af den tidligere engelske Udenrigsminister Sir Edward Grey, hvor han udtaler de

rammende Ord overfor de krigsførende Lande: Se hen til Krigen og dens Ulykker, lær eller gaa til Grunde. Det er i Virkeligheden en ubønhørlig Regel, som man maa haabe, man er iagttagende overfor ikke mindst fra de store Landes Side.

Men dør er det beklageligt, at efter at man er blevet færdig med Krigen udadtil, er Krigen indadtil brudt ud i mange Lande. Vi er heldigvis hidtil nogenlunde blevet forskaanet og bliver forhaabentlig ogsaa i Fremtiden forskaanet for saadanne Ting, som vi ser gaar for sig i andre Lande. Men jeg vil gerne sige, at Pressen har et meget stort Ansvar, naar den befordrer ophidsende Artikler i en Tid, hvor alt i den Henseende har saare let ved at fænge. Vi maa hjælpe hinanden med at komme igennem Brændingen, vi maa gennemføre sociale Reformer, der virkelig kan have Betydning for Udviklingen i den kommende Tid og kan skaffe os ud over de store Vanskeligheder, vi staar overfor. Vi har set, hvad andre Lande har lidt ved Krig indadtil. Ser vi f. Eks. hen til et Land som Finland, hvad har det da ikke lidt ved den Borgerkrig, som har fundet Sted dør? Nu maa man sige, at det finske Folk bogstavelig talt er et Folk i Vaaben, parat til hvert Øjeblik at forsvare Hjem og Arne baade mod ydre og indre Fjender. Jeg vil, som sagt, haabe, at vi i hvert Fald maa faa saa meget Samarbejde mellem Partierne her i Danmark, at vi kan undgaa at komme i saa voldsomme Brydninger som dem, vi gennem Pressen har faaet Meddelelse om har fundet Sted i adskillige andre Lande.

Nu lyder det til os: Til Arbejdet! Vi har haft en Festsommer, som vel ingen tidligere Generation har haft Mage til. Vi har været til nationale Fester, og vi, der var med til de nationale Fester nede paa Dybbøl Banker, vil aldrig i vort Liv glemme, hvad vi oplevede ved den Lejlighed. Der vil maaske aldrig kunne tænkes et saadant Folkestævne, hvortil der fra Landets forskellige Egne strømmede ca. 100 000 Mennesker, og hvor vi bogstavelig talt betragtede os alle som een stor Familie. Men Festernes Tid er forbi, Arbejdets Tid er inde. Jeg vil haabe, at vi nu saa hurtigt som muligt maa blive sammenvejsset med Sønderjyderne, at vi maa blive en Enhed, som aldrig mere vil briste.

L. Rasmussen: Det var med ikke ringe Interesse, jeg hørte de Udtalelser, der her blev fremsat af Venstres Ordfører.